

Sy-li spéwał,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosé da.

Njeh ty spéwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džeň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoň ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

↳ Sserbske njeđzelske łopjeno. ↳

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Šsmolerjež knihicziščežerňi w Budnjšinje a je tam ja šchwórtlétnu pšchedplatu 40 pj. dostacž

18. njeđzela po ƙwjatej Trojizy.

Mat. 22, 34—46.

To ƙu srudni ludžo, kotřiz najwaznišche praschenja jeno k temu naczištuja, so bychy s tym do spytowanja wodžili. Š tajtimi ludžimi mějesche Jesuř činicz. Fari-sejizy, Sadduzejizy, piřmawuczeni, měřchnizy, Herodaschowi ƙluzobnizy — jedny po druhim woni pšched njeho pšchitadžeju, niz wuknjenja dla, ale so bychy ƙo s nim wu-rěčžowali a jeho w rěčži popadnyli.

Wobdžiwajmy pak pšchi tym Šbóžnikowu šezetpliwoséž! Nunjež wón jich wotpohlad pšchewidža, ƙo wón tola pod-wola, na šlé-měnjaze praschenja dobre wotmolwjenja dawacž, s kotrychž móža tajzy wuknycž, kotřiz wopravdže wuknycž chzedža. Tež piřmawuczenemu w našchim šezěnju, kotryž jeho spytujizy prascheň ja najwjetšchej ƙasny w šakonju na njeho staja, ƙo tajka wotmolwa dosta, a my derje na tym čzinimy, hdyž ƙebi ju prawje k wutrobje bjerjemy. Pšchetož nam wschitkim je wjedžecž nuřne, šchto je to do ƙasnje, kotraž wschém druhim do přjedy dže a wot kotrejež wschě druge wotwiřujuja, dokelž pšches to jařnišche pšnacže ƙwojich pšchibłuschnosčow dozpiwamy a ƙo nam nad pucžemi, po kotrychž mamy řhodžicž, jařna ƙwětłina rosšchěrja.

Duž dha chzemy ƙebi dženska Jesuřowe wotmolwjenje w našchim šezěnju rospomnicž a ƙo rořwucžicž dacž wo najwjetšchej ƙasni.

Piřmawucženy ƙo prascha: Miřchtrje, kotra je ta naj-wjetšcha ƙasěň w šakonju? Jesuř jemu wotmolwi: „Ty

dyrbiř Boha, ƙwojeho řnješa, lubowacž s zykej ƙwojej wutrobu, s zykej ƙwojej duřchu a s zykej ƙwojej myřlu; to je přěnja a najwjetšcha ƙasěň. Ta druga pak je tej runa: Ty dyrbiř ƙwojeho bližšcheho lubowacž jako ƙam ƙo. Na tymaj dwěmaj ƙasnjomaj wiřy zyky šakon a profetojo.“

To je potajkim dwojokasěň, kotruž Jesuř wschém druhim do přědka staja a jako šaklad dawaj: Boha zyke lubowacž a bližšcheho jako ƙam ƙo. A tónle dwójniřki šakon špšsnawamy jako najwjetšchi, hdyž

1. wopomnjamy, řak hluboki je a řak daloko dořaha. Pšchetož wón nježada wot naš jeno čzinjenje, ale smyřlenje; niz tón abo tamny jenotliwy dobry škutř ƙo nam tu pšchedpiřuje, ale něřchto, šchtož ma wschě našche škutři wožiwjecž, řak duřcha wschitke stawy a smyřkla wožiwja.

Luboséž, kotruž Bohu dołžimy, chze šnutřkownošč dořpólnje pšchewšacž. Š zykej ƙwojej wutrobu, s zykej ƙwojej duřchu, s zykej ƙwojej myřlu dyrbiř Boha lubowacž. Potajkim trón w tebi ma luboséž Boža wobřhdnyčž a tebje řak wobřnježicž, so we wutrobje ja drugeho řnježerja nihdže žaneje měřtnosčje njeje. Boha jeno s džéłenej wutrobu lubowacž, řeka luboséž k njemu šapřewacž. Ja řym tón řnjež, twój Bóh, ty njeđyrbiř žanych druhich Bohow mēcž pšchi mni! Tale ƙasěň nječžerpi niz jeno žanych pšchibóřřkich templow, wot čłowřřkich rukow šezinjnych, pšched nej dyrbja tež te woltarje padacž, na kotrychž ƙo w potajnym woprowa. Šwětolumboséž a řamoluboséž je pšchibóřřstwo; wěrna Boža řluzba w tym wobřteji, so ƙo lubowaza duřcha zyke Bohu podda.

Duž pruhuj šo, luby čitarjo, hač ty tež w tajkej polnej lubosczi k Bohu stejisch. Jeli twoja wutroba na kniczomnych wězach wiša, šlym pokhilenjam město dawa, šo wot hrěschnych žadoščow wobtnjezuje, dha to njerěka Boha lubowacž i zylej šwojeje wutrobu; pschetož šchtož woprawdže lubuješch, i tym šo wutroba wupjelnja a nima ša druge žaneho ruma wysche. Jeli móže twoja duscha po zylých dnjach a tydženje dolho žywa byč hješ powyšlenja na Boha, dha to njerěka Boha lubowacž i zylej šwojeje duschu, pschetož kohož mašch lubo, na teho husto a pschezo spominašch. Jeli do twojich smyšłow jeno druhdy jenotliwa šwětla pruha wot horka šastupa namaka, hewaš paš je w nich mrofta a nóz, dha to njerěka Boha lubowacž i zylej šwojeje myšlu; pschetož tajki džen njemóžesch šlónčny mjenowacž, na kotrymž drje šlónzo i šhwilemi mróčzele pschekamuje, ale šo rucze šašo šhubi. Wopomni, tróžy rěka: i zylej! Zyla wutroba, zyla duscha, zyla myšl šo žada w najwjetschej kašni. Wóh, wot kotrehož wšchitko mamy, chže, šo bychmy jeho se wšchém lubowali, šchtož šmy a mamy. Wón jako našch njebieski Wóčez chže wšchě šwoje džeczi na šwojeje wutrobje mēč a wot nich zyle a polnje lubowany byč. Teho dla je nam wón šwoju kašē luboščze daš jako tu přenju a najwjetschu, kotraž chže šo hluboko hač do dna našcheje šnutštownoščze šacziščezč a wšcho, šchtož je w našchej wutrobje, duschi a myšli, i nim w luboščzi šwjašacž.

Zapochtoš Pawol mjenuje lubošč dopjelnjenje šakonja a wuczi: šchtož drugeho lubuje, tón je šakon dopjelnik; pschetož kóžda druga kašē je w tymle šlowje wopšchijata: ty dyrbišch šwojeho bližšcheho lubowacž jako šam šo. Potajkim wopšchija kašē luboščze wšchitke pschislušnoščze, kotrež mamy napšchecžo šwojim šobuczłowjekam dopjelnicž. Chže-li něchtó wjedžecž, kaš ma šo we wšchěch padach napšchecžo nim šadžeržecž, trjeba šebi jeno prajicž: ja chžu jich lubowacž jako šam šo. Nichtó nochže šebi šamemu bolosčž činicž: duž njecziń tež žanemu druhemu bolosčž! Nichtó nochže šwoju šamšnu šchodu: duž njecziń žanemu druhemu šchodu! A šchtož chžešch, šo bychu te b i ludžo činili, to čziń ty jim tež; ty chžešch, šo bychu čzi pomhali: pomhaj jim! chžešch, šo bychu ščerpliwosčž měli i twojimi wošebitoščzemi: šnješ ty jich šlabosčze! a kaš šebi ty pschješch, šo bychu ludžo tebi twoje šfutki a šlowa pschezo k lēpschemu wuloželi, taš šwucžuj šo, tež i teho, šchtož drušy rēcža a čzinja, bóle to dobre dnžli to šle wušbēhowacž.

A to čzi čžežko njepadnje, mašch-li jich woprawdže lubo; pschetož lubošč ma wótre wofo ša dobre počzinki a mile ša jich šmylki. Taš je lubošč dopjelnjenje šakonja. Chžešch tehodla kašnje džeržecž, dha džerž šo pschede wšchém najwjetscheje kašnje, kralowškeho šakonja luboščze; temu šu wšchě druge kašnje poddane a bjeru i njeho šwoju móž. Duž je to hluboka a daloko došahaza kašē, kotruž nam tón šnješ jako přenju a najwjetschu pschedstaja. Š njej je wjele wot naš žadane. Tehodla wopomimy

2., šo mamy ša nawukjenje a šwucžowanje najwjetscheje kašnje tež najwjetscheho wuczbného mišchtra. Wóh šam je ju hižom w štarym šakonju daš a šesuš šhryšuš je ju wobtwjerdžil a wobnowil; wón je tušamu se šakonja a profetow jako jadro wšchěch bóšškich pschitašnjow wušbēhnyš a je šo nam se šwojim žiwjenjom, šfutfowanjom a čžerpienjom šam jako pschedšnamjo w došonjanej luboščzi k Bohu a k bližšchemu pschedstajil.

To je tón, kotruž w druhim dželu našcheho ščenja tež prašchē štaja, na kotruž paš jemu jeho špntowarjo wotmolwicž njemóža: „Šchto šo wam šda wo šhryšušu? Čžej i šyn wón je?“ a dawa jim se šwojim prašchenjom špšnacž, šo je tu wjazy dnžli Dawitowy šyn. To je ššyn Wózi, čžeto ščinjeny i luboščze k hrěschnemu čžłowjestwu a wot šmilneje luboščze Wóta poššlany, kotruž šo šwojeje bóšškeje podobny wupróšdni a šam ponižowasche a bu šhudny našche dla, šo bychmy psches jeho šhudobu bohaczi byli, a je i luboščzu ša naš do šmjercze šchol. Wón je našch wuczbnny mišchtr pschi nawuknjenju a šwucžowanju přenjeje a najwjetscheje kašnje. W jeho šchuli wuknjemy wutrobne roščacze a šrudobu nad tym, šo šmy šo taš husto a wjele pschecziwo jeho wyšškej kašni pschehrěschili a hanibujemy šo teho. W njej njerěka wjazy: ty dyrbišch lubowacž! ale tu rěka: lubujmy jeho, došelž je wón naš přjedy lubowaš! Šow nětko žane nušowanje njeje, ale kašē luboščze ščini šo šnutštowne čžerjenje a my došwamny šmužitoščž a móž k jeje dopjelnjenju. Tón šnješ šam nam se šwojim pschikšladom do přjedy dže; jeho kralowški šakon wobšteji w jenicžkim šlowcžku: luboščž! Duž wukimy wot njeho, šledujmy ša nim a wšmimy jeho bóššku kašē luboščze do šwojeje wutroby, šo by wona našchu wutrobu, duschu a myšl roškwēcziš a wuštwjecziš. Šotom budžemy i polnej luboščzu Bohu a šwojemu bližšchemu šlužicž móž a pschi tym

3. našhonimy, kaš je kašē luboščze tež tehodla přenja a najwjetscha mjese wšchēmi, došelž je wona najšbóžnišcha kašē.

Ššwarženja a hida, o kaš tej čžłowštu wutrobu nješbožownu čžinitej! Šchtož šwoje dnj i wadženjom a i hadriju wupjelnjuje, šurowi pschecziwo šwojemu šamšnemu žiwjenju. Do hele šo tajki dom pschemobrocža, hžžēž mjēs wobudlētštwom njepšchecželštwo knježi a jedyn i druhim wójnu wjedže, hdy by to tež jeno i kušazymi šlowami bylo. Kaš nješbožownje paš šu tež tam žiwi, hžžēž drje šebi ničeho šleho njeczinja, ale tež ničeho dobreho; hžžēž šu wutroby šymne kaš lóš a hješdžakliwje jedyn porno druhemu šwoje šamšne pucze šhodži. Kaš je tole jeno móžno? kaš móže šo to tydženje, haj lēta dolho wudžeržecž? To je šapřecze najnadobnišchich potriebow wutroby a najpřēšcheje pschislušnoščze, je šabyčze najšbóžnišcheho šchēščzi-šanskeho powošanja, pschetož „w mērie je naš Wóh powošaš.“ Šlej nětko, pomozniža tuteho mērneho powošanja chže luboščž byč: wona chže šle duchi roškorj i wutroby a domu wuhnacž a w dušchach šwojemu wobhrjewazemu šwětlu šwēczič dacz. Š wotwēcze jej šwoje wutroby a nješwobarajeje jej, hdyž šo wona wo durje šlapa! Nješpschidajeje, šo šo šlomjo šwětneje a čželneje luboščze w dušchi hori, psches čžož šo najnadobnišche možy šžereru a ničšo šbytkne njewoštawa ša čžistu luboščž k Bohu a k bližšchemu. Džeržcze je twjerdže, te šbóžne hodžiny, w kotrychž wy šacžuwacze, šo je luboščž žiwjenje, šo dobre šwēdomnje i Bohom, dowēra k našchim šwójbnym, wješēle w powošanju a trošcht w horju ruku w ruzy i dopjelnjenjom najwjetscheje mjēs kašnjemi du.

A wopomněze, lubi čžitarjo, kaš tale najwjetscha kašē do wšcheje wēcžnoščze plačzi a žohnowanje dawa. Pschetož „luboščž nihdy njewupadnje.“ Š pohladom na tule jejnu wēcžnu plačziwoščž mjenuje tehodla japoschtoš Pawol luboščž niz jeno dopjelnjenje šakonja, wón ju tež wysche wēry a nadžije pošbēhuje, hdyž praji: „Nētk paš woštanie wēra, nadžija, luboščž, tele šš; ale luboščž je najwjetscha mjēs nimi.“ (1. Kor. 13, 13.)

Pubuj Boha wysche wscheho!

Ta s zylej duschu, wutrobu
 Cze lubuju, o Božo!
 Hdž tebe mam, dha njerodzu
 Wo kwětne czašne sbožo;
 Ty by mi kublo najwyschjsche
 A žórlo wscheje radošče,
 Na tebe stajnje myšlu.

Ty bě mój Bóh wot mladosče
 We wjekele a horju;
 Móz twoja mój czołm wodžesche
 Po žohnowanja morju;
 Mój wodnych hnadnje sdžeržal by,
 Ty běšče pschi mni we nušy,
 Mi pomoz s njebjja póbta.

Ty by mój Bóh tež nětkole,
 Mój twjerdy hród a stala,
 Kiž kuje mje a žohnuje,
 Mi troscht a pokoj dawa;
 Mje wodnjo kyczišch, napomasch
 A w nozy czishe spacž mi dasch,
 Wsmi sa to džak a kwałbu!

Ty by mój Bóh tež sa tón czaš,
 Kiž chzesch mi hišče do dacž,
 A moje hrěchi pschezo saš
 Chze twoja huada wodacž;
 Ach, dai po kwojei milošči,
 Hdž junu džen šo nakhili —
 So cžesč cži w njebjju spěwam.

Ty by mój Bóh tež we kichžu,
 Echto bradž mi tón troscht móže?
 Njech wjedžesch mje cžer cžernjojtju,
 Mi kčēja tola róže.
 Wšchaf ja tu sbóžnu wěstosč mam,
 So s horja póndu k njebjegam,
 Hdžez mēra palmy wēja.

Ty by mój Bóh; njech se kmjercžu
 Eso wschitto mi tu šhubi,
 Sa wēm, so krónu dostanu,
 Kiž Khrysta hnada lubi;
 Echto kmjercž a row mje traschicž chze?
 Sa žiwjenje mam hotowe
 Psches twoju milošč, Božo!

Duž mój Bóh by a wostanjesch,
 Sa nowju kwój klub starj;
 Ty s wutrobj mi njepschindžesch,
 Hacž staja šo mi marj;
 So by mój Bóh a ja bym twój
 A do wěčnosče kwojei kmój,
 Se moja sbóžna wēra!

K. A. Fiedleř.

Sawjedženje a wobrocženje.

Wonaj běšchtaj šo woženikoj. Wjele žadny šobu do mandžel-
 stwa pschinješkaj njeběšchtaj. Wón mějesche žitnostku s dolhom,
 wona to najnusnišče, šchož do domu škuscha, a 100 toleť pjenjes;

ale sa to mějeschtaj šóždy pobožnu, pětnu wutrobu, dvě pilnej ruzj
 a spokoynu myšl. Tak bě to mandželstwo, nad kotrymž dyrbiesche
 šóždy šwoje špodobanje mēčž.

Ale potom běchu towaršchojo jeho mladosče pschischi a rēčeli,
 wužmēschi a jeho šobu do forcžmy wsali. Tam šu hrali. Wón
 je najpriedy dobył, to jeho wješelesche, na to je šašo dobył, šo bu
 šhrobly. Nětko je pschēhrawal — a to niz mało. Wšchón hněwny
 je počal picž. Po nēčim tak daloko pschindže, šo njedželu a džělawy
 džēn wjecžor w forcžmje šydasche. A tež domoj palenz noschesche.
 Wón bě hotowy picž a hracž. Šeho žona je jeho napominała,
 prošyla, psched nim plakala — wscho nicžo njepomhasche. Wona
 na to lube džēcžatko pokasowasche, kiž bě jimaj Bóh wobradžil —
 tež podarmo. Šlōncžnje mějesche šo jene po druhim pschedacž, šo
 mohla šo dań wotwjesč, a mandželsta stejesche džēn wote dnja w
 cžěžkim džēle, šo by šašlužila, šchož sa dom a šwójbu trjebasche.
 Wón by wscho pschepil, šchož by šašlužil, a šo ženje šwoju žonu
 njeprašesche, s wotkal pjenjesy sa šhlēb, warjenje a mloko bjerje;
 žadasche šebi pał wschēdnje dobru, šytnu jēž. Tole sadžerženje
 k njebjju wołasche. Wona hinjesche, kož kwětka, hdž je njebjjo sam-
 knjene, a jejne woblicžo spadowasche, wocži šo dla njepšestawaznych
 šylšow cžerwjeneschtej. To wbohe džēcžo štabnjēsche a šo ščženej
 runasche. Wón to wscho njewidžesche, hrajesche a pijesche dale a
 wboha žona njemōžesche šebi wjazj pomhacž. Wona wjazj nje-
 prošesche, njekwarjesche, njepłakasche, s nim pschēčelnje njerēčesche,
 tola nicžo wjazj njepomhasche; jeno Boha prošesche, šo by jej
 prawy pucž pokasal abo ju bōrly se wscheho hubjenstwa wupšchahnył.

Zyku njedželu běšče ras hlōdna była, šo by muža a džēcžo
 nakucžila, a muž bě tež tu njedželu w forcžmje zyku mšdu šauidženeho
 tydženja pschepil. A sa pōndželu njebē nicžo wjazj w domje hacž
 kusł šucheho šhlēba. W šylšach ležo bě wušnyła a njebē phtnyła,
 hdž bě šo muž w nozy pjany do domu schmatał a šo šwoblefany
 na kōžo klušnył. Nako šabe pał tam muž stejesche, šo by na šwoje
 džēlo šchol, a jēžishe tón pošledni kruč šhlēba, bōrcžo a mōrcžo,
 šo tu žaneho kšoseja njebē, a potom pschi wotšalenju džesche: „So
 pał mi w 11. hodž. šhmanu jēž pschinješesch; hdž mam cžěžko
 džělacž, dyrbyju tež hōdnu jēž mēčž.“

A ta wboha žona šo w štyku wijesche a njewjedžishe, šcho
 šapocžecž, a džēcžo žalōščesche a plakasche, wona džē njemēsche
 wjazj mozy, šo bě jo cžēsčila. A nětko hižom 11. hodžinu bijesche.
 Nihdže njebē nicžo k warjenju, žadny šužod jej tež nicžo njepo-
 cžesche. Echto nětko? Na kolena padny, wlošy šebi torhasche a
 poča tak placacž, šo mohle kamjenje se želniwosčžu wrēsčžecž.
 Na jene dobo pał stany a na jejnym woblicžu bě šhroblosčž widžecž,
 kotruž tón pokasuje, kiž chze psched sadwēlowanjom to pošlednje
 šphtacž. Wona šebi šylšy šetrē, šo šwoblefa, do wulkeho šorba
 šwoje džēcžo na šaštwčžk položi, jōn s wētom wodžē a tajka
 k šwojemu mužej džēsche.

Tōn tam wotpocžujo pod šhlōdkojtm šchtomom šedžesche a na
 šwój wobjed cžakasche a jej hižom našdala hrubje napschēcžiwu
 wołasche: „Na lēšsch škoro? To pał je šašo dolho doščž tralo.“
 Wona šorb wobhladnivo psched njeho staji a šo placžo k šchtovej
 šlehny. Wón tōn šorb k šebi šhrabny, jōn wotewri — a nastro-
 ženy wōrcžo stupi. W tym šorbje jeho džēcžo, šlabe a blēde, ležesche
 a na njeho hladasche, jako by chžylo jeho prošycž a wobškoržowacž.
 Šhwilku nan njewē, šcho prajicž. Nětko pał šo na šwoju žonu
 wottorhny: „Žonishčžo, šcho ma to rēfacž? Šy ty wōwrbōnka?“
 Wona pał s lodojtm mērom wotmolwi: „Ššym cži to pošlednje
 pschinješka, šchož w domje mējach; cžin s nim, šchož chzesch, ja
 njebudu cži do nicžeho wjazj rēčžecž.“ Š tymi šłowami jemu to
 džēcžo s šorba na ruzj pokōži.

Nětko pał bě tola tak, jako by teho hrubeho muža Boža ruša
 pschimnyła. Wón na zylym cžēle šarža, s prošymaj wocžomaj na

ſwoje dźećzo hladafche a ſtyſtny ſichit ſo jemu ſe rta wuwiny. A ſemi ſo ſwojſy, noſy njechafchtej jeho wjazy njeſć a horze ſyſy ſo jemu ſ woczow lijachu. Wón to dźećzo koſcheſche a wuwola: „D ſmilny Božo, kaſ ſym ſo tola pſchehrěſchit!“ Na to ſo na ſwoju mandźeſku wobroczi: „Praj, móžeſch mi hiſcheće wodacć? Dženſa czuju, ſo ſym nad tobu a nad naju dźećzom ſto króć helu ſaſłužit. Ale Bóh je mój ſwědk, wot dženſniſcheho dnja dyrbi wſcho hinał być; ani kapki tuteho hełſkeho napoja wjazy pſcheſ mój rbt njeſmė.“ Wona je mjelczala, wobjala pať jeho je a je hłowu na jeho ramjo položiwſchi horze ſyſy plakala.

A wón je ſłowo dźerzał. Rhartow a palenza je ſo bóle bojał hać ſmijizy. Sbože ſaſo w jeho domje bydleſche. Tene pať njeje mohł ženje ſroſymicć, kaſ je móžno było, ſo je mohł ſwoju pěknu mandźeſku tať rudzićć, kaž bė ſo to ſtało.

Pubuj bliſſcheho jako ſam ſo!

Schtóž ſwětno kubla wobſedži
A thudnych widži tradacć;
Schtóž hłódných bratrow njeſyćzi,
Tim do nuſy da padacć:
Tón rani kaſnje njebejeſe
A Božu luboſć njeſnaje.

Schtóž bliſſcheho czeſć podrywa
A ſłóſtuje we nej toćzi;
Schtóž to, hdžež wón ſo pſchehlada,
Na dobre njewobroczi
A trjeba hubu pſchiſłodnu:
Tón nima luboſć k bliſſchemu.

Schtóž ſ radu, troſchtom, ſe ſchkitom
Tu bratrej nochze ſłužicć.
Hdyž ſichiz a horjo jeho dom
Chze ſa ſwój pſchebnył wužicć;
Schtóž tehdy dli ſo ſ pomožu:
Tón nima luboſć k bliſſchemu.

Schtóž haſle czaſa, hać ſo tu
Bratr ſ próſtwu pſched nim kloni;
Schtóž njeſhwata tam ſ pomožu,
Hdyž něchtó ſyſy roni
A czeťpi tajnu ſrudobu:
Tón nima luboſć k bliſſchemu.

Drje pſchezo w ſkutkach njemóžeſch
Wſchať luboſć potaſowacć;
Měj wolu pať, ſo rady chzeſch
Szej tónle poczińk ſchowacć;
Tež wo móž k temu prózuj ſo:
Dha ſmėjeſch lubo bliſſcheho.

Hdyž pať tón poczińk woſłabnje,
Wroſch, ſo ſo ſ nowa hori;
Praj: Bóh je luboſć, kotryž mje
Szej k podobnoſćzi ſtwori;
Haj wſcho, ſchtóž ſym, wot njeho je,
Duž mam być dźećzo luboſće!

K. A. Fiedleř.

Wliw Božeho jandźela.

Prěni jendźełſki miniſter njemóžeſche raſ w nozy žaneho ſpanja namaſacć. Temu ſo wón czim bóle dźiwaſche, dokełž mėjeſche hewať jara dobre ſpanje. Schtyri hodžiny hižom wotucženy ležeſche. Schto dha to bėſche, ſchtóž ſpanje wot njeho wotdźeržowafche? Wón ſa tym myſleſche, ale wotmolwjentja njenamaſa. Stóncžnje ſtary a pocza, ſo by czaſ pſheczińił, we ſwojich papjerach mėjeſecć. Duž jemu liſtno ſ tym pſchiſpomnjenjom do ruki padny: „Bóſćelcće wobhnadženje do Yorſa!“

Tam mėjeſchtaj ſo naſajtra dwaj jataj wotprawicć. Hać dha bė piſmo wobhnadženja tež hižom wotpóſłane? Wón mėra nje- mėjeſche, ſwobleka ſo a ſhwataſche woſrjedž nozy k temu ſaſtojniſkej, kiž mėjeſche tuto piſmo wotpóſłacć. Tón ſo dohlada, ſo bė piſmo wobhnadženja ležo woſtało. Duž na mėjeſce poſoła ſ tym piſmom do Yorſa wupóſłachu a tón na ſbože hiſcheće w prawym czaſu tam pſchińdže, runje w tym woſtomiku, hdžež jateju k wotprawjenju wjedžichu. — Jandźel Boži njebė tutu nóz tamnemu ſaſtojniſkej ſpanje namaſacć dať.

Hiſcheće wjeſche wobarnowanje.

Nan a ſyn, kóždy na lonju, ſo raſ wotkach trjechiſchtaj. Eſyn na ſwojeho nana ſawola: „Nano, dženſa je mje Bóh na woſebite waſchne ſwarnowať. Mój kón ſo cziſny a mi ſo ničzo njeſta, jeno ſo ſebi pſchi padnjenju trochu kožu wobodreć.“

„A ja,“ nan wotmolwi, „buch hiſcheće bóle ſwarnowanj.“

„Schto dha je ſo tebi ſtało?“ ſo ſyn ſtaroſćimje wo- praſcha.

„Mi ani kón padnyť njeje, ja ani ſtrójelow njemėjach, kiž ſy tola ty mėť,“ nan wotmolwi.

Kełko tajkich wjeſchich wobarnowanjom Božich ſo nam tola wſchėdnje doſtawa! Ale ſchtó ſebi na to myſli? —

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Njedźelu, 21. ſeptembra, 1/2 12 hodžin je ſerbska Boža ſlužba w Aſchiznej zyrkwi w Draždžanach. Spowjednu wucžbu ma knjeſ farať Domaſchka ſ Budetez, a přėdowanje knjeſ farať Matek ſ Barta.

— Bibliſki puczińik, kotryž je němſki tež wot Eſerba piſany, wot knjeſa zyrkwinskeho radžicžela ſuperintendententa em. Herzoga ſ Njeſwacžidka, je ſo ſa naſ Eſerbow ſaſo pſheczelniwje wot knjeſa ſararja Mróſaka w Budyſchinku w ſerbskej rėćzi ſeſtajať. E cziſchćzom je ſo ſapoczało, kiž budže w prawym czaſu hotowy. Duž budže ſo přjedy hać druge lėta roſdawacć móž.

— Eſwjedžen tjiſoch kralow, ſa kotryž ſmy jaťo Eſerbja woſebje proſyli, nam w Eakſtej woſtanje. Wſychnoſć je ſo roſ- budžiła, tón ſwjedžen jaťo ſwjaty džen ſdžeržecć.

— W poſlednimaj njedželomaj mėjeſchtej ſo zyrkwinskej wiſi- taziji w Minakale a we Wulkich Eđžarach; w Minakale pſcheſ knjeſa wyſchſcheho zyrkwinskeho radžicžela Roſenfranza a we Wulkich Eđžarach pſcheſ knjeſa ſuperintendentu Dahlmanna ſ Wojerez.

— Wulki Guſtav-Abdolſki ſwjedžen wotmėwa ſo lėťka w Kielu. Ee wſchėch kónzow naſcheho wótzneho kraja, a tež ſaſtupjerjo ewangelſkich woſadow ſ wukraja, kotrež woſebje podpjeru Guſtav- Abdolſkeho towařtwa potrebaſa, ſu ſo ſhromadžili. Niž mjenje hać 235 próſtwow potrebných woſadow ſa doſhody ewangelſkich duchowných a wuczerjow, ſa zyrkwje a ſchule, ſa ewangelſkich ſtudo- waznych ſu doſchle. Ea tajke potrebnocće ſo 150,000 hrimnow roſdžėli.